

Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk.

Johannes Aab. 14. 6.

1. MARTS 1939
88. AARGANG

NUMMER 5
25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 5. | 1. Marts 1939 | 88 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —
Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12. København F.

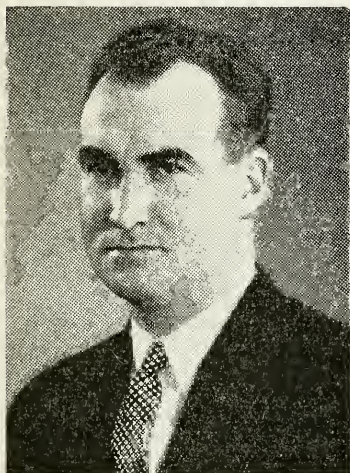
OLAF MORTENSEN, BLAAGAARDSG. 36 D

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Ungdommens Kamp

af Præsident Mark B. Garff.

Der har været sagt en Del mellem os indbyrdes og andre Medlemmer af Kirken om vore unges Stilling i Dag, og hvorledes de egentlig stiller sig til de Maal og de Standarder, der er blevet omfattet med saa stor en Kærlighed af dem, som har ofret sig for Sandhedens Sag. I vor Iver efter at anstille Betragtninger om Ungdommen af i Dag sammenligner vi sædvanligvis Ungdommen af i Dag med den af i Gaar og forglemmer, at Tempoet af i Dag er blevet fornyet, ja, betydeligt forøget over det, der herskede for 10 Aar siden, og naar vi saaledes tænker over de sidste 50 Aars Forandringer, opdager vi, at vi lever i en ny Verden, og Sammenligninger er da af liden Værdi.

Præsident Garff

Lad os se paa Sagen paa rette Maade. Ungdommens Problem i Dag er ikke at underlægge sig nye Arealer eller et Imperium, men hvis Ungdommen blev kaldet til at gøre det, er jeg sikker paa, at Ungdommen vilde være lige saa tapper, som deres Forfædre var. Har De nogensinde tænkt over, at der maaske i enhver ung Mands Hjerte findes en Længsel efter at drage ud og erobre Lande, ja, endog komme ud for de Prøver og Besværligheder, som deres Forældre kæmpede med? De er villige, men den Lejlighed vil aldrig komme igen. De maa nu tage, hvad der falder for; i mange Tilfælde ikke, hvad de ønsker. Naar de begynder at klatre op ad Stigen, finder de allerede 10 Mand paa Toppen, hvor der kun er Plads til en. Paa Vejen op bombarderes han fra alle Sider med straalende og øjenforblændende Løfter om Lykke af Mennesker, som søger at ødelægge ham for nogle faa Kroners Skyld. Storslaaede Reklamer, uophørlige Hyl og Skrig af Mænd, som prøver paa med uægte Signaler, med List og Svig at vise Ungdommen, at Vejen til Lykke gaar gennem Nydelse og Tilfredsstilelse og ikke gennem Kamp. Ja,

denne Hylen og Skrigen har netop gjort Indtryk paa nogle af de ældre. Naar vi paa Afstand bliver Vidne til, at en eller flere af vore lovende unge kastes ned af »Kampens Stige« ved de Menneskers List, som er interesserede i deres Ruin, føler vi at alt er forgæves og tabt, Chancen for den moderne Ungdom til at blive tapre for Sandhedens Sag er haabløs. Vore Haab er slaaet i Stykker, fordi nogle af de udvalgte har fejlet. Men vi ser ikke dem, der holder fast, som kæmper Skridt for Skridt og som modstaar Verdens Hyl, Skrig og List, en Verden, der er fyldt med Fristelser. Jeg er bange for, at vi sommetider venter paa at se Ungdommen falde; og naar de falder, er vi tilbøjelige til at sige: »Det sagde jeg nok.« I Stedet burde vi hjælpe dem med en Haandsrækning, idet vi forsøger at fæstne deres Greb mere sikkert, ikke nødvendigvis for at beskytte dem mod den ydre Verden, men fæstne deres Greb mere om Sandheden, og paa denne Maade hindre dem i at miste Fodfæstet.

Vi har oplevet, at nogle af dem, som vi havde troet var de stærkeste, er faldet, men hvis vi vil se nærmere efter, vil vi til vor Forbavselse opdage at der er mange — som vi mindst troede det om —, der indtager deres Plads og naar store Højder af Udvikling. Vi fryder os over det, de har naaet. Hvad er Grunden til alt dette? Jeg drister mig til at fremsætte min Mening. Der er intet Menneske i Guds Kirke, som nogensinde har naaet det helt store paa et Nu, ej heller fik han en Nøglestilling uden først at have klatret op ad Stigen, Skridt for Skridt, og ikke heller uden ædle Mænds og Kvinders Støtte. Joseph Smith blev længe og omhyggeligt undervist af Herren. Han havde ogsaa ædle Venner til at hjælpe sig. Han naaede det ikke altsammen paa een Gang. Han maatte tage Skridt for Skridt. Gennem Kamp, Arbejde, Ansvar og endog Forfølgelse blev han et Redskab i Herrens Hænder. Det skete ikke paa et Øjeblik, men gennem en Aarrække. Der var ingen Genvej dengang, der er ingen Genveje i Dag. Man maa arbejde, kæmpe og have en urokkelig Tro paa at blive stærk, ikke blot een Kamp, ikke eet Slag, men mange.

Vi kan ikke forvente, at vi kan standse den overvældende store Forandring, der er sket, vi kan heller ikke forpurre de onde Anslag hos daarlige Mænd og Kvinder, som af alle Kræfter arbejder paa at købe Ungdommens Sjæl med Nydelser. Hvad kan der gøres, og hvem skal udføre Miraklet med at ændre den fornøjelsessøgende Ungdoms Indstilling? Denne Retning — støttet med Penge og Magt — synes snarere at blive stærkere end svagere.

Vi maa begynde indefra. Det er et individuelt Problem,

lad os begynde med vore egne Børns Sjæl og ikke overlade det til nogen anden, ikke engang Kirken, fordi Kirken — selv i gunstigste Tilfælde — blot kan haabe at komme i Berøring med Deres Søn eller Datter ca. tre Timer om Ugen. Kirken vil gøre mere end dens Part, men den kan ikke sejre uden Hjemmets loyale Støtte. Hvis Deres Barn er normalt, vil det hver Uge høre Radio i flere Timer. Det vil søge efter det, der falder i dets Smag, og i otte af ti Tilfælde vil det blive det dejligste Program, besnærende Musik, gode Historier og med disse smukke Vaaben købes Barnets Sjæl, bedende dem om at lade sig tilfredsstille med, hvad de anser for god Smag, behagelig Hvile, Lykke og Tilfredshed, og ved vi, at overdreven Hengivelse til disse Ting fører til det, der er beklageligt.

Gør vi vor Del for at modvirke dette Onde? Vi kan ikke forbyde Børn at lytte til den Slags Programmer; fordi det er de bedste for dem. Det er det, de glæder sig over, derfor er det vort Ansvar at lære dem til at høre efter det gode og undgaa det daarlige. Radioen og meget andet, som er vant til at sælge Nydelser, tiltrækker sig Deres Barns Opmærksomhed hver Dag. Hvor mange Timer om Dagen har De Deres Barn? Hvad gør De egentlig for at lære det Forskellen paa godt og ondt? Overlader De det Stykke Arbejde til nogen anden? Hvem former og danner Deres Barn? Er Deres omhyggelige og andægtige Lærdomme i Stand til mere end at opveje de skønne, men farlige Vaaben, som benyttes til at ødelægge den aandelige Baggrund eller Sukces for Deres Barn? Saadanne Vaaben benyttedes aldrig imod dem i Deres Ungdom.

Prøver vi som Forældre paa at beskytte vore Børn mod Besværligheder, mod Arbejde, mod Ansvar, der synes besværligt, mod ærligt, haardt Arbejde? Er Forholdene blevet saadan at det ikke længer er ønskeligt at arbejde i dit Ansigts Sved? Er vi saa bekymrede for deres Fremgang og Sukces, at vi forsøger at vise dem en Genvej? Hvis det er Tilfældet, da undergraver vi vore Børns Fremgang, for det er kun gennem Arbejde, Besværligheder og Ansvar vi vokser og opnaar noget.

Er det ikke muligt, at naar en af de staalsatte unge falder ned ad Kampens Stige,, at vi da kan dadles noget? Sandsynligvis er vor Ængstelse for at gardere dem mod Besværdigheder, Arbejde og Ansvar Grunden til, at den anden Magt river dem ned fra Sukcessens Stige.

Vi ser undertiden Mænd blive rige paa et Øjeblik, men deres Rigdom varer som Regel ikke ved, fordi en saadan Rigdom ikke blev skabt ved Arbejde og Taalmodighed. Der var ingen Kamp, og derfor blev der ikke vundet nogen

Styrke. Styrke og Kamp gaar Haand i Haand, og Kampens Belønning er Styrke, Karakter og Mandighed.

Dette er sandt saa vel i den aandelige Verden som i den finansielle Verden. Vi ønsker alle at se Ungdommen vinde frem. Det er vort Haab og inderlige Ønske, at vore Børn maa blive stærke og tapre .Lad os arbejde paa at se dette Ønske gaa i Opfyldelse ved at belære dem om, at Sukces ikke er noget man faar, men noget man opnaar gennem Arbejde; det er ikke en Gave, men en Sejr; det er ikke en Arv, men en Erobring. Lad dem vide, vi er der, ikke for at skærme dem mod enhver Genvordighed og Arbejde, men for at fæstne deres Hænders Greb lidt fastere om Sandheden, for at de ved egen Hjælp kan tilkæmpe sig Styrke til at staa alene mod Hylen og Skrigen fra de smukke Vaaben, som bruges imod dem.

De er hans eller hendes Skaber, Raadgiver og Lærer, og ingen anden vil udføre dette Arbejde for Dem. Deres Drøm er, at han eller hun vil have aandelig Fremgang. De er den, der drømmer, og De maa lade Drømmen gaa i Opfyldelse.

Jeg er ikke bange for Udfaldet for Ungdommen, hvis Hjemmet gør sin Del. Den Undervisning, Kirken giver — parret med Forældrenes omhyggeligt planlagte Raadgivning — vil for en stor Del bestemme denne Kirkes Ungdoms Skæbne. Jeg ser med Fortrøstning hen til Ungdommens Fremtid i denne Kirke. Læg blot Mærke til de omhyggeligt planlagte Skridt, Kirken har taget, og hvad den har gjort, og læg saa Mærke til det større Antal, som faar denne Uddannelse sammenlignet med Antallet for femogtyve eller halvtreds Aar siden. Har vi Grund til at tvivle? Hvis det er Tilfældet, er det fordi vi ikke gør vor Del, og ikke Kirken. Ungdommen vil holde deres Forældres Idealer, Haab og Tro i Ære. Denne Generation skulde være i Stand til at frembringe den stærkeste og fineste Ungdom, som Kirken nogensinde har haft. Hvorfor? Fordi de i Kampen for aandelig Styrke og Vækst vil have gennemgaaet de største Fristelser, som Mennesket nogensinde har kendt. De vil have modstaaet en Mængde Teorier af lærde og uærlige Mennesker. De vil have modstaaet ondsindede Menneskers Snarer, som hver eneste Dag prøver paa at sælge kortvarig Lykke, en Slags Erstatning for varig Glæde. De modstaar nu Ting og er i Stand til at vurdere Tingene bedre end nogle af de ældre. Paa denne Maade vil Kampen for at holde den lige Kurs, selv om den gaar gennem Fristelser og Snarer, som gaar ud paa at ødelægge dem aandeligt, gøre dem til egnede Redskaber og straalende Stjerner blandt deres Medmennesker. Det vil gøre

dem til værdifulde Instrumenter i Herrens Hænder for at tilvejebringe Fuldbyrdelsen af hans Formaal i kommende Aar.

Herren selv har sagt, at Evangeliet aldrig igen vilde blive taget fra Jorden eller givet til et andet Folk. Er det saa ikke vor Ret at tro, at Ungdommen vil fortsætte deres Sejrsmarch? Herren vidste, da han gjorde dette Løfte, at selv om Kampen vilde blive haard og Fristelserne enorme, vilde der dog komme ud af denne Kamp en Ungdom, uplettet, fuld af Mod, Tro og Haab, parat til at holde Kirkens Idealer i Ære. De vil blive beredte til at udfylde en hvilken som helst Stilling, naar det gøres nødvendigt. De vil give mere end de har modtaget. De vil have lært og erfaret, at hvert Skridt, der er taget, og hvert Ansvar, der er paalagt dem, er opnaaet gennem Kamp og i Overensstemmelse med hans eller hendes Værdighed og Trofasthed.

Mesterstykket.

Det sidste af Børnene var i Seng, det sidste Ansigt vasket, den sidste Aftenbøn fremsagt, det sidste Godnatkys givet, og Anna, Moderen, som havde vasket dem og lagt dem ind, sad nu med bøjet Hoved og lukkede Øjne. Hun var træt! Hver Muskel i hendes Legeme tilkendegav dette, saa hun tillod sig at hvile en Stund. Hun blev siddende der et Øjeblik, indtil Søvnen — Menneskenes Mor — næsten havde taget hende i sin Favn.

Pludselig vaagnede hun op og smilte , den Slags Smil, som Børn har, naar de vaagner Julemorgen og erindrer, hvad denne Dag har i Behold for dem. Anna rejste sig op fra den gamle Gyngestol, og da hun gik hen over Gulvet, syntes det, som om al Træthed havde forladt hende, Ansigtet lyste af Iver og Haab, ja, endog Skønhed og Beslutning.

Anna var ifærd med at gaa sin sædvanlige Pilgrimsgang; hun gik stille gennem Værelset henover det slidte Tæppe, forbi de næsten udslidte Møbler og ind i et lille Kammer; det var et ganske lille Kammer — og her var der et Flygel i det ene Hjørne. Det var Annas Himmel; det var hendes Musikværelse!

Det var ogsaa en af hendes vanlige Pilgrimsrejser om Aftenen at gaa ind i dette Kammer med en Holdning som en Dronning, og hun bøjede sig saa graciøst for et indbildt Publikum og smilte saa sødt. Saa satte hun sig ned ved Flygelet og lod Fingrene glide let hen over Tangenterne.

Hendes Pilgrimsfærd var da til Ende. Hun var i Drømmenes Land; en Prinsesse omfavnet af en yndig Prins; hun var Pigen fra Orleans og hørte Stemmer. Hærgede Ansigter, sultne Munde og Børn, der trættede — alt var glemt i dette Drømmeland, som hun skabte med sin Musik.

Denne specielle Aften, da hun begyndte sin Pilgrimsfærd, vidste hun, at der var noget i Vejen. Hendes Fødder drog ligesom hen over Gulvet, som om de var for trætte til at bære hendes Legeme derhen, hvor det ønskede at gaa. Det føltes, som om Skulderen vilde synke ned, Øjnene vilde lukkes, og Hænderne hang slapt ned. Hele Legemet fortalte hende, at hun skulde lægge sig ned og hvile, men hendes Hjerte og Sjæl tilskyndede hende til at holde ud.

Hendes Læber udstødte en Lyd. »Jeg maa gøre det — ellers kan jeg ikke fortsætte,« og medens hun endnu saaledes snakkede med sig selv — nejede hun for det indbildte Publikum og forsøgte at smile, men hendes Smil var mekanisk denne Aften. Saa var hun henne ved sit Flygel, og Fingrene gled hen over Tangenterne. Hun forsøgte at skabe sin Drømmeverden, men det vilde ikke lykkes.

I Aften kunde hun se sig selv, som hun virkelig var — en træt, forslidt, trediveaarig Kvinde med tre sultne Børn. Hun var ingen Prinsesse eller lignede Jomfruen af Orleans! Hun var intet andet end en træt og mismodig Mor!

Annas Fingre hørte op med den mekaniske Gliden hen over Tangenterne, og idet Hovedet faldt ned mod Brystet, lod hun Vredens og Fortvivlelsens Taarer bryde løs.

Aa, hvilken Dumrian hun altid havde været. Hun burde nu have været Koncert-Pianistinde! Hun vilde ogsaa have været det! For ti Aar siden gav hun smaa Koncerter. Hun havde haft store Fremtidsmuligheder. Medens hun blev ved med at græde, sagde hun til sig selv, at hun maaske kunde have optraadt paa Scenen nu i rosenrød Selskabskjole og hilst ned til et virkeligt Publikum. Hun kunde have haft et flot Hjem, Bil og Tjenere. Derimod — aa hvilken Ironi — hun var slet ingenting.

Medens Taarerne strømmede ned ad Kinderne, saa hun tilbage paa sit Liv som en, der ser paa et skrevet Manuskript. Hun saa sig selv, som hun havde været for ti Aar siden. Anna Simmons — Koncert-Pianistinde! Hun var yndig dengang, hun elskede Livet — og hun elskede en høj, ung Mand. Han elskede ogsaa hende. Saa var det Besværlighederne kom — da hun giftede sig med denne unge Mand. Aa, vel, han var sandelig kæk og pæn nok til at fordreje Hovedet paa hvilken som helst Pige. Men Anna havde fundet ud af, at han ikke var det Offer værd, hun havde

bragt. Han forlod hende, da han skønnede den sidste lille skulde komme!

Hendes stakkels, smaa Børn! Jack var høj med saadan en følsom Mund; den slanke Elsie med sine brune Krøller og den lille, mere fyldige David med sit vindende Væsen; hun havde drømt om saa meget for dem, og nu maatte de vokse op i fattige Kaar, fordi hendes Arme blev for trætte. Trætte paa Grund af alt det Arbejde, de maatte udføre! Hun aabnede Øjnene, kun for at se ned paa de grove, røde Hænder. Hænder, der udførte andre Folks Vask, for at hun kunde sørge for sine smaa. Hænder, som syede Kjoler og Forklæder, til de var helt opslidt. Hænder, der burde være bløde og fine, som skulde glide hen over Elfenbenstangenterne. Hun slog med Hænderne ned paa Tangenterne, saa det gav en frygtelig Klang, og med eet var hun paa Benene. Anna, Vaskekonen, Syersken. Anna, der engang havde bedt om, at hun maatte faa Lov til at skabe et Mesterstykke, der vilde fryde Menneskenes Hjerter. Hun lo bittert. Saa dette var, hvad der kunde hænde i ens Karriere!

Der hørtes Hoste fra det store Værelse, der gjorde Tjeneste som baade Spisestue og Soveværelse. En kvælende, skrækindjagende Hoste, der fyldte Annas Hjerte med Forskrækkelse. Det var David, den mindste!

Hun tørrede Taarerne og løb ind i Værelset. »David, min Dreng! David, Sønneke, Mor kommer!«

Hun glemte, at hun var Vaskekone, Syerske — hun vidste blot, at hendes lille Barn var sygt.

Tyve Minutter senere var denne kvælende Hoste hørt op, og Frygten var nu borte fra Annas Øjne. Hun holdt David i sine Arme og vuggede ham frem og tilbage.

»Mor!« Den lille Røst var søvnig og træt. »Mor!«

»Ja, min kære Dreng.«

»Er saa træt!«

»Ja, min Ven, sov nu blot.«

»Mor, syng!«

»Det skal jeg, min kære, og hun begyndte at nynne en trøstende Vuggesang.

Barnet i hendes Arme aabnede Øjnene, drømmende og søvning: »Min pæne Mor, min pæne Mor,« og Søvnen overfaldt ham.

Anna holdt op med at vugge ham og saa ned paa det sovende Barn. »Pæne Mor!« Hendes Stemme kom sagte og undrende: »Pæne Mor!«

Hun lagde Barnet tilbage i Sengen, hvorefter hun vendte sig og løb hen til Spejlet. Pæn? Vel, hun var slet ikke saa værst. Hun tog Haanden op mod det mørke Haar og skubbede det frem, saa det stod som en Ramme om Ansigtet.

Hendes Haar var endnu sort og blankt. Hun betragtede sit Ansigt og følte paa Huden. Jo, der var nogle faa Rynker, men — i Virkeligheden klædte det hende. Og saa betragtede hun sine Øjne; de var fyldt med Taarer. Vredens eller Fortvivlelsens Taarer? Nej, Lykkens Taarer, for hun vidste, at hun var elsket.

Hun gik langsomt hen til de tre sovende Børns Senge. Gennem taarefyldte Øjne kunde hun se Jack med den følsomme Mund. Hun betragtede de tynde Hænder paa Sengetæppet. Det var en Kunstners Hænder. Der kom en ny Iver i hendes Øjne. Hendes Børn skulde blive, hvad hun selv havde ønsket at blive. Jack skulde spille Piano, Elsie Violin og David skulde synge med en dyb, yndig Stemme. De skulde blive berømte, hun vilde lære dem!

Anna betragtede atter de sovende Børn, og saa sank hun ned paa Knæ: »Kære Gud,« begyndte hun, »tilgiv mig, at jeg var saa utaknemlig. Jeg er den mest velsignede af alle Kvinder. Mine Bønner er blevet besvaret. Jeg bad om Musikkens Gave. Du har givet mig Musik fra Himlen — mine smaa Børns Latter og Sang. Jeg bad om, at jeg maatte kunne skabe et Mesterstykke. Du har givet mig tre Mesterstykker, hvorpaa jeg kan arbejde! Mine Børns Sjæle, hjælp mig, o hjælp mig, at gøre dem fuldkomne — og det mørkhaarede Hoved bøjedes ned.

Fra Engelsk.

TANKER

af Erna Hjelm

En Tanke, som i Hjertet kom,
og som man lidt lod raade,
har saa tit gjort Sjælen tom,
for Guds søde Naade!

Saadan lyder et lille Salmevers, og vil vi prøve at tænke over det, maa vi indrømme, at det indeholder en dyb Sandhed, som vi vist alle kender til.

Et gammelt Ord siger, at Tanker er toldfrie, men det er de nu ikke, Tanken er levende, er en Kraft, som sendes ud i Universet, og som enten er positiv eller negativ, eftersom vi er indstillet i det Øjeblik; mange vil maaske sige, har vi ikke Lov at tænke som vi vil, det skal vi vel ikke staa andre til Regnskab for, men det viser, at vi ikke

bruger vore Tanker, som vi bør, for intet her paa Jorden er vort eget, i den Forstand, at vi er ene om det, alt skal bruges til fælles Bedste, saaledes ogsaa vore Tanker; vor Tanke danner vor Skæbne; eftersom vi tænker, vil vi som Regel handle, deraf ser vi, hvor stor en Rolle Tanker spiller i vort eget Liv, derfor har det saa meget at sige, at vore Tanker er rene, er kærlige, er varme, er positive, for saadan som vore Tanker er, vil vi selv være, de vil nemlig først besjæle os selv og gøre os gode eller mindre gode, alt eftersom vi tænker. Vi kan ganske vist ikke forbyde en mindre god Tanke at fare gennem os, men vi kan forbyde den at faa Rum hos os; det er derfor af den allerstørste Vigtighed for baade vor Aand og Legeme, at vi altid er opfyldt med gode Tanker. Vi høster selv en mægtig Fylde af det, og dernæst vil det spredes ud til alle, vi kommer i Berøring med, om vi ret forstod at holde Rede paa vore Tanker, og aldrig tillod daarlige Tanker at have selv den ringeste Plads i vort Hjerte eller Sind, da vilde der være mere Kærlighed mellem os og mere Hjertevarme, for har du varme Tanker, da spar ej paa blide Ord, vi skal huske paa, det er næsten altid mod andre vore daarlige Tanker gaar (vi tænker maaske ingen ser dem, jo, vor himmelske Fader ser dem), og det vil altid kunne føles paa os, og sidst, men ikke mindst, vil det altid vende tilbage mod os selv, det vil aldrig gøre os godt eller gøre os glade at tænke mindre godt om vore Medmennesker. Lad os praktisere Jesu egne Ord: »Det, hvad I vil, at andre skal gøre mod eder, skal I selv gøre mod dem!« Hvis vi virkelig vilde gøre derefter, ikke blot i Ord, men i Gerning, da vilde alt jo se anderledes ud, vi behøver ikke at sige i hele Verden, men selv i vor egen lille Verden.

Lad os prøve at fremelske alt det hos os selv, som vi synes vor Næste mangler, alt, hvad vi savner hos ham af Kærlighed, Trofasthed, Ærlighed, Tilgivelse og gode Tanker, lad os med ærlig Vilje fremelske det og bruge det mod alt og alle, da vil vi lære at blive uselviske, som er en absolut Betingelse for Fred og Harmoni med os selv og med andre, og da sker Guds Vilje med os, da vil vi komme nærmere Maalet: At elske sin Næste som sig selv.

UDGIVET AF HOVEDBESTYRELSEN

»Vær ved Kærligheden hverandres Tjenere, thi hele Loven er opfyldt i eet Ord, i det: Du skal elske din Næste som dig selv«.

Stævnet i Silkeborg 1939.

Vaaren nærmer sig. Om kort Tid vil Smørblomster og Anemoner dække Skovbunden i fuldt Flor, og det gaar mod den lyseste og skønneste Tid, vi kender, det danske Foraar. Naar Knopperne er bristet og Bøgen er sprunget ud, og Skoven staar i sin skønneste Pragt, staar Pinsen for Døren, og vi drager saa fra nær og fjern imod Danmarks skønneste Egne, til Silkeborg, Himmelbjergbyen ved Gudenaaen. Her vil vi sammen søge Styrke til at møde Livets Opgaver, søge Afveksling for Dagliglivets Hverdag, og nyde Guds herlige Natur,

Stævnet 1939 vil blive den store Oplevelse. — Pinselørdag den 27. Maj Kl. 16 begynder vi med et Svømmestævne paa Badeanstalten, som Byens Borgmester velvilligst har stillet til Raadighed. Efter Svømningen vil der blive Konkurrence i Badminton. Kl. 19 1/2 samles vi i Festsalen, hvor Aarhus vil præsentere et smukt Skuespil. Naar Tæppet er gaaet, ligger der i Gudenaaen Baade parat, som vil sejle os en lille Aftentur ad Aaen udi Brassø og sandsynligvis gennem den romantiske Klyvers Kanal ind i Avnsø. Saa gaar vi i Land og tænder et stort Lejrbaal. Mens Tusmørket sænker sig, vil vi i Flammernes Skær synge Kirkens Sange og lade vore Stemmer tone ud i den dæmrende Aften. Opholdet bliver kun kort, Baadene venter, vi gaar om Bord, og glider igen ud paa det stille Vand gennem Sommeraftenens Trylleri til Silkeborg, hvor der venter os en sund og styrkende Søvn.

Søndag Morgen samles vi Kl. 10 for at overvære den egentlige Aabningshøjtidelighed. Aalborg vil her præsentere en Dramatisering af vort Valgsprog, og vi vil faa Lejlighed til at høre Ungdommens Færdighed i Tale, genfortalt Historie, Recitation og Sang. Søndag Aften er der Sangerstævne. Her vil Korene i værdig Kappestrid synge »Olav Trygvason«, en af de skønneste og mest inspirerende Sange i Norden. Efter Sangene vil Dagens Hovedtaler, Missionspræsident Garff, tale om Evangeliet og Kirken.

Mandag Morgen staar vi tidlig op, men ikke for at sidde inde i en lummer Sal og kritisere 7 Skuespilhold, nej for at drage ud i den friske Natur. Kl. 9 forlader vi Silkeborg ombord paa »Hjejlen«s Baade. Rejsens Maal er naturligvis Him-

melbjerget, og vi har halvanden Times Sejlads i Vente ad Gudenaaen, gennem Brassø. forbi Hattenæs og Sejs Hede ud i Borresø, hvor vi foretager en lille Afstikker rundt om Paradisøerne, videre forbi Svejbæk, hvorfra vi ser Himmelbjerget hæve sig i Horisonten. Endnu et Kvarter maa vi sejle gennem Julsø, inden vi lægger til ved Anløbsbroen, der ligger ved Foden af Himmelbjerget. Her venter Frokosten os, og vi vil fra Bjergets Top se ud over det vidunderlige Natursceneri. Herfra vil vi vandre gennem Nørreskov og Sønderskov til Svejbæk, hvor Forfriskninger venter. Kl. 13 ½ kommer Baadene og sejler os tilbage til Silkeborg, saaledes at vi er der i god Tid inden Banketten. Spændingen, der tidligere udløstes undet Banketten, kulminerer i Aar i Løbet af Aftenen, naar alle Landets Grene opviser »The Gleam Valtz«, Ungdomsforeningernes officielle Dans. Med Ballet, der sikkert i Skønhed og Stil vil overgaa alle tidligere, slutter Stævnet, og vi drager tilbage til Hverdagen med friske Minder om de vidunderlige Dage med Ungdomsforeningen i Silkeborg.

Med Hilsen fra Hovedbestyrelsen

E. Kaiser.

Brister Haabet.

Hvor tit har du ikke mødt Skuffelser her i Livet. Har du syntes, at alt nu maatte briste for dig, du er blevet selvopgivende, har lidt økonomiske Tab, ja maaske viklet dig ind i lovstridende Handlinger, alt gaar dig imod.

Kender du da den Følelse af Tryghed, der kommer over dig, naar du retter en brændende Bøn til Gud vor himmelske Fader, hvor kan det lindre Smerten saadan at tale til Gud, anraabe ham om Naade og love ham at forbedre dig. Har du forandret dig til det bedre, saa kender du ogsaa den Fred og Ro, der er kommet i dit Sind.

Det er en Ting vi alle bør huske, er vi i Nød (aandelig Nød) paa den ene eller anden Maade, har Gud lovet os, at vi i ydmyg Bøn til ham skal blive betalt aabentbar.

Gaa ind i dit Kammer og luk din Dør o.s.v.

Sid aldrig Bønnen overhørig, hverken ung eller gammel.

Lad Haabet briste, lad det gaa skævt baade paa den ene eller anden Maade, glem dog ikke, at fra ham, hvorfra alt godt gives, er der stadig ny Trøst og Lindring for dit Sind.

Gud lader dig ikke fortvivle, medmindre det er til dit Gavn.

Bed til ham og der skal dig gives. Julius Andersen.

Hvis Ungdomsforeningernes Bestyrelser har noget paa Hjerte angaaende Aktiviteter bedes det venligst sendt til Julius Andersen, Willemoesgade 20[4], København Ø.

Den danske Missions Historie

(Fortsat)

Tiende Kapitel.

Søndag den 4. Januar 1852 og den følgende Dag blev den første Konference afholdt i Aalborg. Ældste Christian Christiansen, som var kommet ind fra Salling, præsiderede. Han og Hans Peter Jensen tog aktiv Del i Konferencens Møder og Forhandlinger og prædikede Evangeliet med Kraft. Lokalmissionærernes Rapporter viste, at Udsigterne for Evangeliets Udbredelse i Randers, Vendsyssel og andre Steder var gode. De Hellige i Vendsyssel blev organiseret til en Gren af Kirken med Hans Peter Jensen som Præsident. Niels Christian Schou blev ordineret til Ældste og beskikket til at præsidere over Aalborg Gren. Der blev kaldet Missionærer til at arbejde i Randers, Salling, Hjørring etc., og mange Brødre blev ordineret til Præstedømmet.

Faa Dage senere skrev Præsident Chr. Christiansen, at 30 Personer var blevet tillagt Kirken ved Daab i og nær Aalborg. Han fandt det nødvendigt at blive i Aalborg for at træffe de nødvendige Arrangementer og Forberedelser i de nyligt organiserede Grene, da der var megen Modstand mod Sandheden, især fra Baptisternes Side. Han havde netop modtaget et Brev fra sin Hustru i Skive, der fortalte ham,, hvorledes en Pøbelhob havde knust Vinduerne i deres Hus og tvunget hende til at forlade det med deres Barn. Hans Far var blevet truet med Overfald, hvis Præsten eller hans Kolleger skulde se en »Mormon« komme ind i hans Hus.

Ældste Hans F. Petersen, som kom til Mandal i Norge den 4. Januar 1852 fra Østerrisør, til Bergen, tilbragte en Uge i Mandal, medens det Skib, han sejlede med kastede Anker der. Han brugte Tiden til at stifte Bekendtskab og prædike Evangeliet for Befolkningen. Ved en vis Lejlighed, da han var inviteret til Middag hos en Tømrermester Larsen, blev Stuen pludseligt fyldt med Folk, han begyndte at prædike Evangeliet. En Provst Vogt, der var Medlem af Stortinget og som ansaas for at være en af de bedste Talere i Norge, kom ind i Huset under Ældste Petersens Tale og prøvede paa at lave Forstyrrelse ved at fortælle de tilstedeværende, at en Del af det, der var blevet sagt, var usandt. da Ældste Petersen bad ham om at udpege det usandfærdige, inviterede Præsten ham til at komme op paa sit Kontor næste Dag; men da han havde fremsat sin Beskyldning offentligt, forlangte Broder Petersen, at han skulde fremføre sine Beviser offentligt. Herr Vogt afslog at gøre

dette under Paaskud af, at han ikke kunde huske alt, hvad der var blevet sagt, da Talen havde været saa lang. Han søgte endnu at vække Uro, indtil den Del af Forsamlingen, der sympatiserede med ham, syntes at ville tage Ældste Petersen med Magt. Ejeren af Huset erklærede da, at — eftersom den fremmede var hans Gæst —, at han ikke vilde finde sig i, at denne blev overfaldet saa længe han var under hans Tag. Præsten trak sig tilbage sammen med sine Venner, hvorefter Ældste Petersen talte længe sammen med dem, der blev tilbage. Han fik mange Venner, hvoraf flere annammede »Mormonismen«.

Ældste Petersen fortsatte Rejsen og ankom til Bergen, hvor han tilbragte Resten af Tiden. Han boede hos en Brygger ved Navn Magnus, der, tilligemed sin Familie, behandlede Broder Petersen med Venlighed og Gæstfrihed, til Trods for deres Fattigdom. Myndighederne i Bergen vilde ikke give Ældste Petersen Tilladelse til at holde offentlige Møder, med mindre han lejede en stor Sal til dette Formaal, og det kunde han ikke paa Grund af manglende Midler, men han tilbragte et Par Maaneder ved at gaa i Besøg fra Hus til Hus og bar sit Vidnesbyrd overalt, hvor han kom frem. Han var tvunget til at leve meget økonomisk, og til Tider led han af Mangel paa Livets Nødvendigheder.

Foraars-Distriktskonferencerne 1939.

Konferencerne i Foraaret 1939 vil blive afholdt som følger:

Odense Distrikt 5. og 6. Marts
Esbjerg Distrikt 10., 12. og 13. Marts
Aalborg Distrikt 17., 19. og 20. Marts
Aarhus Distrikt 24., 26. og 27. Marts
Københavns Distrikt 14., 16. og 17. April.

Vi haaber, at Missionærer og Søskende i vid Udstrækning vil udføre alt, hvad der staar i deres Magt for at gøre de forskellige Konferencer saa gode som mulige. Inviter Venner og Bekendte med, for at de kan faa Lejlighed til at høre Mormonismens Budskab.

Mark B. Garff
Missionspræsident.

Fra Missionsmarken.

KØBENHAVN: Søndag den 5. Februar 1939 blev en Datter af Broder og Søster Toft velsignet af Ældste Orson B. West og blev givet Navnet Lillian Toft.

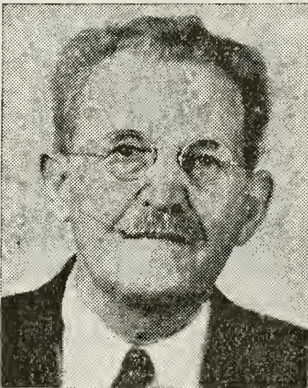
ESBJERG: Søndag den 5. Februar 1939 blev Jørgen Rasmussen Oltmann og Laurids Christensen ved Daab indlemmet i Kirken. Daabshandlingen blev udført af henholdsvis Ældste Marius Løvendahl og Ældste Forrest Thompsen. — Vi byder disse Brødre hjertelig velkommen og nedbeder Herrens Velsignelse over dem.

AARHUS: Lørdag den 4. Februar var Aarhus Grens Sangkor opfordret til at assistere ved en Stiftelsesfest i Ungdomslogen »Fremad«. Et stort Program blev udført af Korets Medlemmer. Hele Programmet blev godt modtaget, og Tilhørerne applauderede kraftigt. Logens Æresgæst udtalte: »Det berømte »Mormonsangkor«s unge Kvinder og Mænd har vist os, hvad der kan opnaas gennem Energi og Arbejde.« Han ønskede, at Logen kunde vise lige saa godt et Eksempel i dens Arbejde for Afholdssagen.

Efter Programmet var Koret Logens Gæster Resten af Aftenen. Endvidere var der flere, der udtalte Ønsket om nærmere Samarbejde og vilde besøge Kirken for at høre vor Religionsforkyndelse. Koret har hermed faaet en god Start i det nye Aar. — 1938 var ligeledes et godt Aar for Koret; det afholdt 9 Koncerter foruden de to Konferencekoncerter. Koret har sunget paa Byens Hospitaler, Stefanshjemmet og De gamles Hjem.

Den 2. Februar afholdt Koret en udmærket Fest, hvori deltog ca. 100. Aarhus Kor udfører i Virkeligheden et udmærket Missionærarbejde.

Dødsfald i København.

Lars Østrup

En trofast Sidste Dages Hellig er ikke mere, idet Broder Lars C. C. Østrup er afgaaet ved Døden. Broder Østrup blev født den 12. Februar 1868 og blev døbt den 21. September 1912. Broder og Søster Østrup, der blev gift i Logan, Utah, kom tilbage til Danmark den 26. Oktober 1937. — Broder Østrup udførte meget Tempelarbejde, et Arbejde, der havde hele hans Hjerte. — Den 20. Januar i Aar havde Broder og Søster Østrup den Glæde at fejre deres Sølvbryllup. — Ære være Broder Østrups Minde! Vi udtrykker vor Medfølelse med Søster Østrup og de efterladte og nedbeder Herrens Velsignelse over dem.